

Arrest

nr. 260 358 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een etnische Fars te zijn en afkomstig te zijn van Ahvaz. U bent gescheiden en heeft twee kinderen, die nog steeds in Ahvaz verblijven bij uw ex-echtgenoot. In Iran had u mentale problemen naar aanleiding van uw huwelijk. U was depressief en was voor uw psychologische problemen in behandeling bij een psychiater en een neuroloog en verbleef toen ongeveer een jaar in de psychiatrie. U had toen ook regelmatig paniekaanvallen en kon de slaap moeilijk vatten. Ongeveer vijf à zes jaar geleden kwam u in contact met S.C. (...). Op een dag had u opnieuw een paniekaanval in het bijzijn van S. (...). U was bij S. (...) thuis, toen ze haar Bijbel toonde en u voorstelde om hieruit voor te lezen. Ze dacht dat u dit kon helpen. U was meteen overtuigd, aangezien dit een kalmerend effect op u had. U viel voor het eerst in lange tijd in slaap zonder beroep te moeten doen op slaapmiddelen. Omwille van het kalmerend en positieve effect op u gingen jullie door met de

Bijbelstudie. Omdat u zelf niet kon lezen, las S. (...) telkens voor uit de Bijbel. Jullie kwamen ongeveer tweewekelijks samen op donderdag of vrijdag bij S. (...) thuis. Omdat u enthousiast was over het christendom sprak u ongeveer zes maanden voor uw vertrek de drie vrouwen van uw neven aan. U probeerde S. (...), D. (...) en Sa. (...) te overtuigen van het christendom en vertelde over het positieve effect op u. Ze hadden hier echter geen interesse voor, waarop u hun huis verliet. De volgende dag werd u in de vroege vooravond benaderd door uw drie neven, E. (...), I. (...) en M. (...), die op de hoogte werden gesteld door hun vrouwen. Ze bedreigden u, waarop u probeerde te ontkomen via een auto die u tegenhield. Uw neven konden u echter uit de wagen trekken, waarop ze u verschillende messteken hebben toegediend. U geraakte buiten bewustzijn en werd terug wakker in het Mehr ziekenhuis. U verbleef daar ongeveer drie dagen. Na uw verblijf in het ziekenhuis keerde u terug naar huis, maar omdat u zich niet veilig voelde, besloot u de volgende dag onder te duiken bij een kennis, A. (...). U verbleef zes maanden bij hem totdat uw wonden hersteld waren.

U verliet Iran via de Imam Khomeini luchthaven met uw eigen paspoort op 10 juli 2018. Via Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk kwam u op 15 juli 2019 aan in België. Op 18 juli 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Nadat u aankwam in België sloot u zich aan bij de kerkgemeenschap van de Evangelische Kerk te Kuurne. U gaat regelmatig naar de vieringen en neemt ook deel aan de Bijbelstudie.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven. U vreest hierbij zowel uw drie neven als de Iraanse autoriteiten, die u de doodstraf zullen opleggen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van de volgende documenten: de shenasnameh van uw ouders, de shenasnameh van uw zus Sh. (...), de shenasnameh van uw twee kinderen, de shenasnameh van uw ex-echtgenoot, verschillende medische documenten uit België, waaruit o.a. uw medicatiegebruik blijkt, alsook dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSD), een attest van uw kerkgang bij de Evangelische kerk van Kuurne en verschillende foto's van uw kerkgang in Kuurne.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt u om gehoord te worden door een vrouw (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, d.d. 10/10/2019; vragenlijst CGVS, d.d. 10/10/2019, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud behandeld door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Uit datzelfde interview bleek eveneens dat u moeite had om data weer te geven, niet goed kon antwoorden op de gestelde vragen, en heel emotioneel was (beoordeling bijzondere procedurele noden, d.d. 10/10/2019). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u er op gewezen dat u steeds om een pauze kon vragen (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 30/07/2020, CGVS, p. 3, p. 13) en werd u gedurende het onderhoud de tijd geboden om uw verhaal te doen (CGVS, p. 7, p. 10). Bij aanvang gaf u aan zich goed te voelen en in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd er regelmatig gevraagd hoe u zich voelde (CGVS, p. 7, p. 10, p. 13, p. 15) en werd er een extra pauze ingelast toen u hier om vroeg (CGVS, p. 13, p. 15). Wat betreft de geheugenproblemen dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw advocaat enig stuk neerleggen ter staving van deze geheugenproblemen. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Uit het neergelegde medische attest blijkt evenwel dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSD), maar nergens blijken geheugenproblemen uit. Hoewel u tijdens uw onderhoud inderdaad moeite had om gedetailleerde verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn. Bovendien werd u, nadat u aangaf zich even niet goed te voelen en alles dubbel te zien, expliciet gevraagd of het voor u mogelijk was het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Deze vraag beantwoordde u bevestigend (CGVS p.15). Na overleg met de tolk en de advocaat werd het onderhoud verdergezet, aangezien u helder bleef in uw antwoorden en in staat was om coherente verklaringen af te leggen (CGVS, p. 15). Noch u noch uw advocaat gaven na het persoonlijk onderhoud aan dat u problemen ondervond. Op het einde van het persoonlijk bevestigde u de tolk goed begrepen te hebben, alsook gaf u aan de vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 19). Evenmin kan er uit het verloop van het persoonlijk onderhoud opgemaakt worden dat u door uw aandoening niet in staat was om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt omtrent het startpunt van uw bekering. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ sinds een jaar bekeerd te zijn tot het protestantisme (verklaring DVZ, d.d. 10/10/2019, vraag 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter al heel lang geleden bekeerd te zijn geweest (CGVS, p. 4). Meer concreet gevraagd naar wanneer u voor het eerst in contact kwam met het christendom stelt u dat dit ongeveer vijf à zes jaar geleden was (CGVS, p. 8). Wanneer dan later nogmaals gevraagd wordt wat u ziet als het moment waarop u bekeerd bent, repliceert u dat uw bekering samenhangt met het afleggen van uw getuigenis en het verlossingsgebed (CGVS, p. 11). Dit impliceert dat u zich pas in België bekeerd heeft tot het christendom. Echter, toen u nog in Iran was, stelt u ten aanzien van de vrouwen van uw neven dat u bekeerd bent en haalt u dit als reden aan voor de vervolging door uw neven (CGVS, p. 11). Dat u aangeeft zich in België pas bekeerd te voelen, is wel zeer merkwaardig voor iemand die eerder aangaf reeds jaren eerder in Iran met het christendom in contact gekomen te zijn, verklaarde reeds jaren eerder door het christendom rust gevonden te hebben (CGVS, p. 7), benadrukte reeds bij de kennismaking met het christendom overtuigd te zijn geweest (CGVS, p. 8) en uiteindelijk haar land van herkomst ontvluchtte omdat haar bekering leidde tot vervolgingsproblemen met haar neven. Verwacht mag worden dat u eenduidig bent wat betreft het startpunt van uw bekering. Dat u incoherent bent over dit punt ondermijnt de geloofwaardigheid van het startpunt van uw bekering, en aldus de intrinsieke motivatie van uw bekering.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over S.C. (...) (CGVS, p. 8), de persoon die u introduceerde tot het christendom. Nochtans geeft u op het CGVS aan in Iran zich toch enkele jaren verdiept te hebben in het christendom met behulp van enkel en alleen S. (...), eens om de twee weken (CGVS, p. 9). U weet echter niet hoe S. (...) in contact is gekomen met het christendom, alsook heeft u er haar ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 8). U stelt dat u zich in die periode niet goed voelde, waardoor u er niet aan dacht om te vragen op welke manier S. (...) bekeerd is (CGVS, p. 8). U weet eveneens niet of de familie van S. (...) op de hoogte is van haar bekering of van het feit dat zij de Bijbel aan u voorlas (CGVS, p. 11). Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze een zekere interesse vertoont in de nieuw gekozen godsdienst en de manier waarop zijn 'lesgever' zelf bekeerd is. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan een intrinsieke motivatie van diens bekering. Verder is het bijzonder vreemd dat S. (...) plots haar Bijbel bovenhaalt, zonder dat jullie daarvoor enig gesprek hadden over uw wantrouwen ten aanzien van de islam (CGVS, p. 9). Dat ze toen op een gegeven moment de Bijbel bovenhaalde om u te kalmeren, niet goed wetend hoe uw reactie zou zijn, mag dan ook verwonderen. Verwacht mag worden dat S. (...) de nodige voorzichtigheid aan boord legt bij het introduceren van de Bijbel, gelet op het risico dat gepaard gaat met het openbaar maken van een bekering in Iran.

In analogie met de onvoorzichtigheid van S. (...) dient te worden opgemerkt dat het evenmin geloofwaardig is dat u zelf ook vrij onbehoedzaam bent omgesprongen met het uiten van uw geloofsbekering tot het christendom. Zo zou u zomaar uit het niets aan de vrouwen van uw neven verkondigd hebben dat u zich bekeerd had (CGVS, p. 11). Frappant hierbij is dat u stelt op voorhand er zelf geen idee van hebben gehad hoe ze zouden reageren (CGVS, p. 11). Verwacht mag dan ook worden dat u dit voorzichtig aftoetst, voordat u verklaart zich bekeerd te hebben. Te meer, daar u binnen uw eigen gezin niets over uw bekering of uw beginnende interesse voor het christendom wou zeggen, uit schrik van hun reactie (CGVS, p. 8). Dat u dit dan wel ten aanzien van de vrouwen van uw neven zou doen, is niet geloofwaardig. Zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging van de islam, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. Van een verzoeker die verklaart bekeerd te zijn, dient dan ook te worden verwacht dat deze met de nodige voorzichtigheid omspringt met het verkondigen van diens bekering. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder kan u weinig overtuigende verklaringen afleggen over de beleving van uw nieuwe geloof in Iran. U stelt dat u rustig werd toen S. (...) uit de Bijbel voorlas, alsook dat dit een kalmerend effect op u had (CGVS, p. 9). U verklaart eveneens vaak in slaap te zijn gevallen tijdens het voorlezen en net dan uw medicatie te hebben ingenomen (CGVS, p. 11). U haalt dit aan om te vergoelijken waarom u geen teksten met S. (...) besprak (CGVS, p. 11). Het is weinig plausibel dat u in de jaren dat u in Iran bekeerd

zou zijn geweest en naar S. (...) haar verhalen luisterde, steeds in slaap zou zijn gevallen. Van een oprechte interesse in het christendom en een intrinsieke motivatie om zich te bekeren is dan ook geen enkele sprake. Het feit dat u niet kon lezen en u afhankelijk was van S. (...) gebruikt u eveneens als vergoelijking voor het feit dat u geen verder onderzoek heeft verricht naar het christendom (CGVS, p. 10). Weinig coherent hierbij is dat u wel in staat was om gebeden op uw gsm te laten afspelen en deze te beluisteren (CGVS, p. 10). Dit toont toch aan dat u niet volledig afhankelijk was van S. (...) en u dus wel degelijk zelf onderzoek kon verrichten. Verwacht kan dan ook worden dat u ook op zoek zou gegaan zijn naar een andere manier om het christendom verder te verkennen of S. (...) hierover de nodige vragen stelt. Dat u zelfs geen tekst met S. (...) besprak, getuigt evenmin van een oprechte interesse in het christendom (CGVS, p. 11). Naast het voorlezen van de Bijbel en het beluisteren van psalmen en gebeden had u bovendien geen andere activiteiten voor uw geloof in Iran (CGVS, p. 11). Dat u amper activiteiten uitvoerde voor uw geloof getuigt dan ook niet van een diepgaand en langdurig proces om tot deze bekering te komen. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, zeker in de jaren die volgden, hetgeen bij u niet het geval is.

Vervolgens tast u op verschillende momenten in het duister wat betreft uw kennis van de Bijbel en het christendom. Uw gebrekkige kennis van de religie waartoe u zich bekeerd heeft, doet twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat uw kennis over de eerste verhalen en gebeden, die tot uw eerste kennismaking met het christendom hebben geleid, bijzonder summier is. Zo weet u niet meer welke tekst of verhaal u aansprak (CGVS, p. 10). Gevraagd naar eender welk verhaal houdt u het vrij algemeen bij Christus en de twaalf apostelen, en het feit dat water in wijn werd veranderd (CGVS, p. 10). U stelt, naast het lezen van de Bijbel met S. (...), gebeden te hebben afgespeeld op uw gsm en psalmen te hebben beluisterd, maar gevraagd naar een voorbeeld van een psalm of een gebed, slaagt u hier wederom niet in (CGVS, p. 10, p. 11). Nochtans is uw favoriete gedeelte het zingen van psalmen (CGVS, p. 15). Verder weet u niet wanneer Kerstmis gevierd wordt. U vermoedt de tiende, elfde of de twaalfde maand, maar kan geen soelaas bieden wanneer het nu exact gevierd wordt (CGVS, p. 16). Gevraagd naar andere belangrijke feestdagen binnen het christendom, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). U weet niet waar Jezus geboren is of kan geen enkele naam van de twaalf apostelen weergeven, net de protagonisten in het verhaal dat u het meest zou hebben aangesproken (CGVS, p. 15, p. 16). Verder kan u niet zeggen wie de vier evangelisten zijn (CGVS, p. 17). U beweert van het Oude Testament te hebben gehoord, maar gevraagd om eender wat hierover te zeggen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Gevraagd naar om het even wat of om het even welke personen die u zich nog herinnert over de Bijbelstudie, moet u eveneens stellen niets meer te weten (CGVS, p. 17). Dat u zelfs een willekeurig voorbeeld niet kan geven wanneer u daartoe wordt uitgenodigd, doet ernstige vragen opwekken over de door u beweerde oprechtheid van uw bekering. Dat u op meerdere vragen over uw beweerde geloof geen enkel begin van antwoord kan formuleren, tast dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor en uw beweerde contact met het christelijke geloof aan. Er dient te worden opgemerkt dat uw summiere kennis over uw nieuwe geloof helemaal niet kan worden toegeschreven aan uw mentale problemen, zoals eerder gesteld. Het betreft hier namelijk vragen over de kern van het christendom en uw bekeringsproces. Verwacht mag worden dat, indien u daadwerkelijk oprecht bekeerd zou zijn en dit nieuwe geloof u jarenlang gekalmeerd zou hebben, u er meer doorleefd zou weten over te vertellen en vanzelfsprekend er ook meer kennis over zou hebben. Dat u hier niet in slaagt, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bekering aan.

Met betrekking tot uw bekeringsproces kan dan ook geconcludeerd worden dat uw voorgehouden oprechte en diepgelovige bekering in Iran niet overtuigend is. U kan niet aantonen dat u bewust en met kennis van zaken een overtuigde keuze voor het christendom gemaakt hebt, kan evenmin uw contact met andere christenen in Iran aannemelijk maken, legt zeer oppervlakkige verklaringen af en vertoont een frappant gebrekkige kennis over uw nieuwe geloofspraktijk.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin niet in de vervolgingsproblemen met uw neef aannemelijk te maken. Zo werd uw wel zeer ondoordachte keuze om de vrouwen van uw neven in te lichten over uw bekering reeds in vraag gesteld. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdig bent over hoe vaak u tegen die vrouwen bent beginnen praten over uw nieuwe geloof. Zo stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zes maanden voor uw vertrek voor het eerst met de vrouwen van uw neven heeft gesproken (CGVS, p. 11). Daarvoor had u nog nooit met hen dergelijk gesprek gehad, benadrukt u. Naast S. (...) had u bovendien met niemand gesprekken over het christendom (CGVS, p. 11). Echter, tijdens uw interview op de DVZ, verklaarde u ongeveer jaarlijks of maandelijks, of tenminste al zeker drie jaar voor uw vertrek, een poging te hebben ondernomen om de

vrouwen van uw neven te bekeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, repliceert u zich misrekend te hebben in de tijd (CGVS, p. 11). Dit is echter geen vergoelijking van deze tegenstrijdigheid, los van wanneer u nu voor het eerst een poging heeft gemaakt, u stelt dat het jaarlijks of maandelijks was, wat impliceert dat u meermaals de vrouwen van uw neven heeft aangesproken, terwijl u tijdens het onderhoud op het CGVS stelt dat u slechts eenmaal hun vrouwen heeft aangesproken (CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de aanzet tot uw vervolging door uw neven.

Dat de door u beweerde vervolging door uw neven elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u slechts weinig details kan verstrekken over de situatie nadat u werd aangevallen door uw neven, een incident dat u bovendien op geen enkele manier staft met een begin van bewijs. Na de aanval van uw neven op uw persoon zou u hen niet meer hebben gehoord (CGVS, p. 13). U kan eveneens geen soelaas bieden of uw neven uw familie nog benaderd hebben (CGVS, p. 13). U stelt bovendien geen problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 13). Ook na uw aankomst in België, stelt u niets meer te hebben vernomen van uw neven. U heeft weliswaar aan geïnformeerd te hebben bij uw familie, maar uw vader heeft alle contact met hen verbroken (CGVS, p. 17). U zelf heeft niets meer van hen vernomen (CGVS, p. 18). Dat u nagelaten heeft om zich verder te informeren over uw neven, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien vergoelijkt uw bewering als zou uw vader alle contact verbroken hebben met uw neven de onmogelijkheid om nieuws te vergaren over uw neven niet. Er kan worden aangenomen dat uw neven andere familieleden op de hoogte hebben gebracht van uw bekering en die familieleden en zelfs ook uw neven uw vader nadien nog rechtstreeks benaderd zouden hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. U stelt deel te nemen aan de Bijbelstudie en wekelijks naar de bijeenkomsten van de kerkgemeenschap te gaan (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de teksten of verhalen die tijdens de laatste bijeenkomsten werden besproken, moet u stellen dat u het niet meer weet (CGVS, p. 15). Gevraagd naar eender welke tekst die u is bijgebleven sinds het begin van de Bijbelstudie in België, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Daarnaast stelt u een gebed te doen met de kerkgemeenschap. Echter u kent de woorden van het gebed niet en doet mee in stilte (CGVS, p. 15). Nochtans stelt u kort na uw aankomst in België naar de kerk te zijn gegaan. Verwacht mag dan ook worden dat u ondertussen een gebed kent. Gevraagd naar de verschillen tussen een Evangelische kerk en een andere kerk moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Tot slot stelt u dat het uw wens is om zich te laten dopen, maar door de omstandigheden omwille van de coronapandemie is dit er nog niet van gekomen. Gevraagd naar hoe zo'n doopsel er dan uit ziet, stelt u niet te weten hoe dit precies in zijn werk gaat (CGVS, p. 16). Verwacht mag dan ook worden dat u zich hiertoe informeert. Het doopsel is een belangrijk initiatiesacrament binnen het christendom en het is dan ook verwonderlijk dat u geen informatie kan geven met betrekking tot uw eigen doopsel.

Hoe dan ook doet het feit dat u in België contact heeft met protestanten geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Niets wijst er namelijk op dat uw beweerde religieuze activiteiten in België reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Gevraagd naar of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering in België, stelt u dat de kans bestaat (CGVS, p. 13). U baseert zich hiervoor op uw vermoeden dat de Iraanse autoriteiten ingelicht zouden zijn door uw neven (CGVS, p. 7, p. 13). U kan

dit echter op geen enkele manier hardmaken, te meer daar aan de problemen met uw neven ook geen geloof wordt gehecht. Dit is dan ook een blote bewering van uwentwege. Bovendien verklaart u in Iran geen problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 13). Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw sowieso weinig zichtbare en beperkte activiteiten in Iran en gelet op het feit dat u geen problemen kende met de Iraanse autoriteiten toen u nog in Iran verbleef, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw bekering. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging wordt dan ook finaal ondermijnd door de vaststelling dat u het risico nam om met uw originele paspoort legaal het land te verlaten (CGVS, p. 7). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve ombuigen. U legt de shenasnamehs van uw ouders, uw zus Sh. (...), uw twee kinderen en uw ex-partner neer. Uw identiteit staat echter niet ter discussie. Wat betreft het attest van de Evangelische Kerk te Kuurne en de foto's die u neerlegt over uw verlossingsgebed, dient te worden gesteld dat deze enkel enige bewijswaarde kunnen worden toegekend indien deze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen bij u niet het geval is. Tot slot legt u enkele medische documenten neer. Op het attest van Dr. D. (...) wordt gewag gemaakt van een verwonding aan de linkerarm. Deze verklaring kan niet weerhouden worden als begin van bewijs voor uw vervolgingsfeiten. Dit attest zegt namelijk niets over de oorzaak noch over het moment dat u verwondingen zou hebben opgelopen. Vervolgens legt u een afspraak neer bij Dr. A. (...) op 3 november 2020 en een overzicht van de medicatie die u dient in te nemen. Tot slot wordt in de verklaring van Dr. A. (...) gesteld dat u leidt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSD) met nachtelijke crisissen. Er wordt vermeld dat u verlatingsangst heeft, slaperig bent en paniekaanvallen heeft. Medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten bieden geen zicht op de ware omstandigheden waarin u uw verwondingen of aandoeningen heeft opgelopen. De attesten waaruit blijkt dat u in België psychologisch wordt begeleid laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

Verzoekster betoogt dat het door haar psychische gesteldheid tijdens en na haar afspraak met haar advocaat onmogelijk was om op de argumenten van het CGVS te antwoorden. Naar aanleiding van de gang van zaken tijdens haar afspraak met haar advocaat werd haar psychiater gecontacteerd en deze

besloot om haar op te nemen. Ter staving voegt verzoekster een attest bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij werd gehospitaliseerd op 21 december 2020.

Toch merkt verzoekster op dat het CGVS weliswaar haar problemen en het verslag van haar psychiater vermeldt, doch hieraan niet de nuttige gevolgtrekkingen verbindt. Volgens verzoekster blijken haar problemen duidelijk uit haar houding en de problemen aangehaald tijdens het gehoor, tezamen gelezen met het verslag van haar psychiater. Geheugenproblemen maken hier deel van uit. Verzoekster is verward, drukt zich soms in waanzinnige woorden uit en heeft het moeilijk om zich te concentreren.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een attest bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij werd gehospitaliseerd op 21 december 2020.

2.4. Bij een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegt verzoekster twee medische verslagen toe van psychiater, Dr. Algrain van 18 januari en 20 mei 2021, een medisch verslag van Dr. Huynh Chi Huy van 16 augustus 2021, een psychologische evaluatie van psycholoog Antoin Chloé en haar doopcertificaat en een foto van deze doop.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin geeft verzoekster aan welke bepaling(en) van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou(den) zijn geschonden. Voorts werkt zij niet uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt u om gehoord te worden door een vrouw (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, d.d. 10/10/2019; vragenlijst CGVS, d.d. 10/10/2019, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud behandeld door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Uit

datzelfde interview bleek eveneens dat u moeite had om data weer te geven, niet goed kon antwoorden op de gestelde vragen, en heel emotioneel was (beoordeling bijzondere procedurele noden, d.d. 10/10/2019). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u er op gewezen dat u steeds om een pauze kon vragen (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 30/07/2020, CGVS, p. 3, p. 13) en werd u gedurende het onderhoud de tijd geboden om uw verhaal te doen (CGVS, p. 7, p. 10). Bij aanvang gaf u aan zich goed te voelen en in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd er regelmatig gevraagd hoe u zich voelde (CGVS, p. 7, p. 10, p. 13, p. 15) en werd er een extra pauze ingelast toen u hier om vroeg (CGVS, p. 13, p. 15). Wat betreft de geheugenproblemen dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw advocaat enig stuk neerleggen ter staving van deze geheugenproblemen. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Uit het neergelegde medische attest blijkt evenwel dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSD), maar nergens blijken geheugenproblemen uit. Hoewel u tijdens uw onderhoud inderdaad moeite had om gedetailleerde verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn. Bovendien werd u, nadat u aangaf zich even niet goed te voelen en alles dubbel te zien, expliciet gevraagd of het voor u mogelijk was het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Deze vraag beantwoordde u bevestigend (CGVS p.15). Na overleg met de tolk en de advocaat werd het onderhoud verdergezet, aangezien u helder bleef in uw antwoorden en in staat was om coherente verklaringen af te leggen (CGVS, p. 15). Noch u noch uw advocaat gaven na het persoonlijk onderhoud aan dat u problemen ondervond. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u de tolk goed begrepen te hebben, alsook gaf u aan de vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 19). Evenmin kan er uit het verloop van het persoonlijk onderhoud opgemaakt worden dat u door uw aandoening niet in staat was om uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde attest blijkt slechts dat verzoekster werd gehospitaliseerd op 21 december 2020. Voor het overige bevat dit attest geen bijkomende informatie.

Verzoekster vergenoegt zich er voor het overige toe boudweg, op algemene en ongefundeerde wijze en zonder dit ook maar enigszins *in concreto* uit te werken of te onderbouwen, te beweren dat haar psychische problemen, waaronder geheugenproblemen, duidelijk zouden blijken uit de inhoud van de in het administratief dossier opgenomen stukken (met name de notities van het persoonlijk onderhoud en het attest van haar psychiater). Hiermee doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, concrete, op basis van en inzake deze stukken gedane, pertinente en terechte vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoekster toont bijgevolg niet concreet aan en maakt niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en vaststellingen.

Met betrekking tot de beide attesten van de psychiater, Dr. Algrain van 18 januari en 20 mei 2021 en een medisch verslag van Dr. Huynh Chi Huy van 16 augustus 2021, gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, stelt de Raad vast dat naast een opsomming van psychische problemen nergens wordt geattesteerd dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om haar procedure internationale bescherming te doorlopen en om in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Nergens wordt gesteld dat haar cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen af te leggen over de feitelijke omstandigheden die zij in persoon heeft beleefd en die de kern van haar asielaanspraak uitmaken.

Voor wat betreft het niet gedateerde attest van de psycholoog Antoin Chloé – eveneens gevoegd bij de voormelde aanvullende nota – kan vooreerst worden opgemerkt dat de opsteller van dit attest geen psychiater is, doch een psycholoog. In dit attest wordt bovendien enkel op algemene en vage wijze aangegeven dat verzoekster zou kampen met een post-traumatisch stresssyndroom en worden daarnaast eenvoudigweg een aantal psychische symptomen opgesomd waarmee verzoekster zou

kampen en dit alles gesteld in termen van: "...semble avoir été affectué..." (...) "*Elle rapporte aussi faire l'expérience de symptômes d'...*" (...) "*Elle rapporte vivre également des symptômes d'...*" (...) "*Elle rapporte, enfin,...*". . . Deze attesten blijken derhalve louter te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoekster tijdens haar gesprekken met de psycholoog in kwestie. Nergens blijkt dat deze verklaringen en gedragingen op dit vlak door de psycholoog op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoekster door deze psycholoog werd onderworpen aan een neuropsychologisch onderzoek. Op basis van welk wetenschappelijk onderzoek en derhalve los van de loutere gezegden van verzoekster onderhavige psycholoog tot de conclusie komt dat verzoekster niet in de mogelijkheid is een coherent relaas naar voor te brengen kan door de Raad niet worden ingezien. Waar de psychoog suggereert om de gehoor methode aan te passen duidt deze evenmin wat deze aanpassing concreet behelst en in welke mate de door verweerder gehanteerde techniek niet afdoende zou zijn geweest. Voormelde motieven blijken derhalve onverminderd overeind.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.4. Ingevolge het bepaalde in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige, gedetailleerde, duidelijke, pertinente en terechte wijze uiteengezet waarom aan verzoeksters vermeende bekering tot het christendom en de hieruit voortgesproten, beweerde problemen en vrees voor vervolging niet het minste geloof kan worden gehecht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster ter weerlegging van de veelheid aan motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake haar psychische problemen en beweerde geheugenproblemen, niet één concreet en dienstig argument aanvoert. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden zij door de Raad integraal overgenomen. Zij luiden als volgt:

"Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt omtrent het startpunt van uw bekering. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ sinds een jaar bekeerd te zijn tot het protestantisme (verklaring DVZ, d.d. 10/10/2019, vraag 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter al heel lang geleden bekeerd te zijn

geweest (CGVS, p. 4). Meer concreet gevraagd naar wanneer u voor het eerst in contact kwam met het christendom stelt u dat dit ongeveer vijf à zes jaar geleden was (CGVS, p. 8). Wanneer dan later nogmaals gevraagd wordt wat u ziet als het moment waarop u bekeerd bent, repliceert u dat uw bekering samenhangt met het afleggen van uw getuigenis en het verlossingsgebed (CGVS, p. 11). Dit impliceert dat u zich pas in België bekeerd heeft tot het christendom. Echter, toen u nog in Iran was, stelt u ten aanzien van de vrouwen van uw neven dat u bekeerd bent en haalt u dit als reden aan voor de vervolging door uw neven (CGVS, p. 11). Dat u aangeeft zich in België pas bekeerd te voelen, is wel zeer merkwaardig voor iemand die eerder aangaf reeds jaren eerder in Iran met het christendom in contact gekomen te zijn, verklaarde reeds jaren eerder door het christendom rust gevonden te hebben (CGVS, p. 7), benadrukte reeds bij de kennismaking met het christendom overtuigd te zijn geweest (CGVS, p. 8) en uiteindelijk haar land van herkomst ontvluchtte omdat haar bekering leidde tot vervolgingsproblemen met haar neven. Verwacht mag worden dat u eenduidig bent wat betreft het startpunt van uw bekering. Dat u incoherent bent over dit punt ondermijnt de geloofwaardigheid van het startpunt van uw bekering, en aldus de intrinsieke motivatie van uw bekering.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over S.C. (...) (CGVS, p. 8), de persoon die u introduceerde tot het christendom. Nochtans geeft u op het CGVS aan in Iran zich toch enkele jaren verdiept te hebben in het christendom met behulp van enkel en alleen S. (...), eens om de twee weken (CGVS, p. 9). U weet echter niet hoe S. (...) in contact is gekomen met het christendom, alsook heeft u er haar ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 8). U stelt dat u zich in die periode niet goed voelde, waardoor u er niet aan dacht om te vragen op welke manier S. (...) bekeerd is (CGVS, p. 8). U weet eveneens niet of de familie van S. (...) op de hoogte is van haar bekering of van het feit dat zij de Bijbel aan u voorlas (CGVS, p. 11). Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze een zekere interesse vertoont in de nieuw gekozen godsdienst en de manier waarop zijn 'lesgever' zelf bekeerd is. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan een intrinsieke motivatie van diens bekering. Verder is het bijzonder vreemd dat S. (...) plots haar Bijbel bovenhaalt, zonder dat jullie daarvoor enig gesprek hadden over uw wantrouwen ten aanzien van de islam (CGVS, p. 9). Dat ze toen op een gegeven moment de Bijbel bovenhaalde om u te kalmeren, niet goed wetend hoe uw reactie zou zijn, mag dan ook verwonderen. Verwacht mag worden dat S. (...) de nodige voorzichtigheid aan boord legt bij het introduceren van de Bijbel, gelet op het risico dat gepaard gaat met het openbaar maken van een bekering in Iran.

In analogie met de onvoorzichtigheid van S. (...) dient te worden opgemerkt dat het evenmin geloofwaardig is dat u zelf ook vrij onbehoedzaam bent omgesprongen met het uiten van uw geloofsbekering tot het christendom. Zo zou u zomaar uit het niets aan de vrouwen van uw neven verkondigd hebben dat u zich bekeerd had (CGVS, p. 11). Frappant hierbij is dat u stelt op voorhand er zelf geen idee van hebben gehad hoe ze zouden reageren (CGVS, p. 11). Verwacht mag dan ook worden dat u dit voorzichtig aftoetst, voordat u verklaart zich bekeerd te hebben. Te meer, daar u binnen uw eigen gezin niets over uw bekering of uw beginnende interesse voor het christendom wou zeggen, uit schrik van hun reactie (CGVS, p. 8). Dat u dit dan wel ten aanzien van de vrouwen van uw neven zou doen, is niet geloofwaardig. Zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging van de islam, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. Van een verzoeker die verklaart bekeerd te zijn, dient dan ook te worden verwacht dat deze met de nodige voorzichtigheid omspringt met het verkondigen van diens bekering. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder kan u weinig overtuigende verklaringen afleggen over de beleving van uw nieuwe geloof in Iran. U stelt dat u rustig werd toen S. (...) uit de Bijbel voorlas, alsook dat dit een kalmerend effect op u had (CGVS, p. 9). U verklaart eveneens vaak in slaap te zijn gevallen tijdens het voorlezen en net dan uw medicatie te hebben ingenomen (CGVS, p. 11). U haalt dit aan om te vergoelijken waarom u geen teksten met S. (...) besprak (CGVS, p. 11). Het is weinig plausibel dat u in de jaren dat u in Iran bekeerd zou zijn geweest en naar S. (...) haar verhalen luisterde, steeds in slaap zou zijn gevallen. Van een oprechte interesse in het christendom en een intrinsieke motivatie om zich te bekeren is dan ook geen enkele sprake. Het feit dat u niet kon lezen en u afhankelijk was van S. (...) gebruikt u eveneens als vergoelijking voor het feit dat u geen verder onderzoek heeft verricht naar het christendom (CGVS, p. 10). Weinig coherent hierbij is dat u wel in staat was om gebeden op uw gsm te laten afspelen en deze te beluisteren (CGVS, p. 10). Dit toont toch aan dat u niet volledig afhankelijk was van S. (...) en u dus wel degelijk zelf onderzoek kon verrichten. Verwacht kan dan ook worden dat u ook op zoek zou gegaan zijn naar een andere manier om het christendom verder te verkennen of S. (...) hierover de nodige vragen stelt. Dat u zelfs geen tekst met S. (...) besprak, getuigt evenmin van een oprechte interesse in

het christendom (CGVS, p. 11). Naast het voorlezen van de Bijbel en het beluisteren van psalmen en gebeden had u bovendien geen andere activiteiten voor uw geloof in Iran (CGVS, p. 11). Dat u amper activiteiten uitvoerde voor uw geloof getuigt dan ook niet van een diepgaand en langdurig proces om tot deze bekering te komen. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, zeker in de jaren die volgden, hetgeen bij u niet het geval is.

Vervolgens tast u op verschillende momenten in het duister wat betreft uw kennis van de Bijbel en het christendom. Uw gebrekkige kennis van de religie waartoe u zich bekeerd heeft, doet twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat uw kennis over de eerste verhalen en gebeden, die tot uw eerste kennismaking met het christendom hebben geleid, bijzonder summier is. Zo weet u niet meer welke tekst of verhaal u aansprak (CGVS, p. 10). Gevraagd naar eender welk verhaal houdt u het vrij algemeen bij Christus en de twaalf apostelen, en het feit dat water in wijn werd veranderd (CGVS, p. 10). U stelt, naast het lezen van de Bijbel met S. (...), gebeden te hebben afgespeeld op uw gsm en psalmen te hebben beluisterd, maar gevraagd naar een voorbeeld van een psalm of een gebed, slaagt u hier wederom niet in (CGVS, p. 10, p. 11). Nochtans is uw favoriete gedeelte het zingen van psalmen (CGVS, p. 15). Verder weet u niet wanneer Kerstmis gevierd wordt. U vermoedt de tiende, elfde of de twaalfde maand, maar kan geen soelaas bieden wanneer het nu exact gevierd wordt (CGVS, p. 16). Gevraagd naar andere belangrijke feestdagen binnen het christendom, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). U weet niet waar Jezus geboren is of kan geen enkele naam van de twaalf apostelen weergeven, net de protagonisten in het verhaal dat u het meest zou hebben aangesproken (CGVS, p. 15, p. 16). Verder kan u niet zeggen wie de vier evangelisten zijn (CGVS, p. 17). U beweert van het Oude Testament te hebben gehoord, maar gevraagd om eender wat hierover te zeggen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Gevraagd naar om het even wat of om het even welke personen die u zich nog herinnert over de Bijbelstudie, moet u eveneens stellen niets meer te weten (CGVS, p. 17). Dat u zelfs een willekeurig voorbeeld niet kan geven wanneer u daartoe wordt uitgenodigd, doet ernstige vragen opwekken over de door u beweerde oprechtheid van uw bekering. Dat u op meerdere vragen over uw beweerde geloof geen enkel begin van antwoord kan formuleren, tast dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor en uw beweerde contact met het christelijke geloof aan. Er dient te worden opgemerkt dat uw summier kennis over uw nieuwe geloof helemaal niet kan worden toegeschreven aan uw mentale problemen, zoals eerder gesteld. Het betreft hier namelijk vragen over de kern van het christendom en uw bekeringsproces. Verwacht mag worden dat, indien u daadwerkelijk oprecht bekeerd zou zijn en dit nieuwe geloof u jarenlang gekalmeerd zou hebben, u er meer doorleefd zou weten over te vertellen en vanzelfsprekend er ook meer kennis over zou hebben. Dat u hier niet in slaagt, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bekering aan.

Met betrekking tot uw bekeringsproces kan dan ook geconcludeerd worden dat uw voorgehouden oprechte en diepgelovige bekering in Iran niet overtuigend is. U kan niet aantonen dat u bewust en met kennis van zaken een overtuigende keuze voor het christendom gemaakt hebt, kan evenmin uw contact met andere christenen in Iran aannemelijk maken, legt zeer oppervlakkige verklaringen af en vertoont een frappant gebrekkige kennis over uw nieuwe geloofspraktijk.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin niet in de vervolgingsproblemen met uw neef aannemelijk te maken. Zo werd uw wel zeer ondoordachte keuze om de vrouwen van uw neven in te lichten over uw bekering reeds in vraag gesteld. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdig bent over hoe vaak u tegen die vrouwen bent beginnen praten over uw nieuwe geloof. Zo stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zes maanden voor uw vertrek voor het eerst met de vrouwen van uw neven heeft gesproken (CGVS, p. 11). Daarvoor had u nog nooit met hen dergelijk gesprek gehad, benadrukt u. Naast S. (...) had u bovendien met niemand gesprekken over het christendom (CGVS, p. 11). Echter, tijdens uw interview op de DVZ, verklaarde u ongeveer jaarlijks of maandelijks, of tenminste al zeker drie jaar voor uw vertrek, een poging te hebben ondernomen om de vrouwen van uw neven te bekeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, repliceert u zich misrekend te hebben in de tijd (CGVS, p. 11). Dit is echter geen vergoelijking van deze tegenstrijdigheid, los van wanneer u nu voor het eerst een poging heeft gemaakt, u stelt dat het jaarlijks of maandelijks was, wat impliceert dat u meermaals de vrouwen van uw neven heeft aangesproken, terwijl u tijdens het onderhoud op het CGVS stelt dat u slechts eenmaal hun vrouwen heeft aangesproken (CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de aanzet tot uw vervolging door uw neven.

Dat de door u beweerde vervolging door uw neven elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u slechts weinig details kan verstrekken over de situatie nadat u werd aangevallen door uw

neven, een incident dat u bovendien op geen enkele manier staft met een begin van bewijs. Na de aanval van uw neven op uw persoon zou u hen niet meer hebben gehoord (CGVS, p. 13). U kan eveneens geen soelaas bieden of uw neven uw familie nog benaderd hebben (CGVS, p. 13). U stelt bovendien geen problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 13). Ook na uw aankomst in België, stelt u niets meer te hebben vernomen van uw neven. U heeft weliswaar aan geïnformeerd te hebben bij uw familie, maar uw vader heeft alle contact met hen verbroken (CGVS, p. 17). U zelf heeft niets meer van hen vernomen (CGVS, p. 18). Dat u nagelaten heeft om zich verder te informeren over uw neven, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien vergoelijkt uw bewering als zou uw vader alle contact verbroken hebben met uw neven de onmogelijkheid om nieuws te vergaren over uw neven niet. Er kan worden aangenomen dat uw neven andere familieleden op de hoogte hebben gebracht van uw bekering en die familieleden en zelfs ook uw neven uw vader nadien nog rechtstreeks benaderd zouden hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. U stelt deel te nemen aan de Bijbelstudie en wekelijks naar de bijeenkomsten van de kerkgemeenschap te gaan (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de teksten of verhalen die tijdens de laatste bijeenkomsten werden besproken, moet u stellen dat u het niet meer weet (CGVS, p. 15). Gevraagd naar eender welke tekst die u is bijgebleven sinds het begin van de Bijbelstudie in België, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Daarnaast stelt u een gebed te doen met de kerkgemeenschap. Echter u kent de woorden van het gebed niet en doet mee in stilte (CGVS, p. 15). Nochtans stelt u kort na uw aankomst in België naar de kerk te zijn gegaan. Verwacht mag dan ook worden dat u ondertussen een gebed kent. Gevraagd naar de verschillen tussen een Evangelische kerk en een andere kerk moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Tot slot stelt u dat het uw wens is om zich te laten dopen, maar door de omstandigheden omwille van de coronapandemie is dit er nog niet van gekomen. Gevraagd naar hoe zo'n doopsel er dan uit ziet, stelt u niet te weten hoe dit precies in zijn werk gaat (CGVS, p. 16). Verwacht mag dan ook worden dat u zich hiertoe informeert. Het doopsel is een belangrijk initiatiesacrament binnen het christendom en het is dan ook verwonderlijk dat u geen informatie kan geven met betrekking tot uw eigen doopsel.

Hoe dan ook doet het feit dat u in België contact heeft met protestanten geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Niets wijst er namelijk op dat uw beweerde religieuze activiteiten in België reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Gevraagd naar of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering in België, stelt u dat de kans bestaat (CGVS, p. 13). U baseert zich hiervoor op uw vermoeden dat de Iraanse autoriteiten ingelicht zouden zijn door uw neven (CGVS, p. 7, p. 13). U kan dit echter op geen enkele manier hardmaken, te meer daar aan de problemen met uw neven ook geen geloof wordt gehecht. Dit is dan ook een blote bewering van uwentwege. Bovendien verklaart u in Iran geen problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 13). Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw sowieso weinig zichtbare en beperkte activiteiten in Iran en gelet op het feit dat u geen problemen kende met de Iraanse autoriteiten toen u nog in Iran verbleef, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw bekering. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het

buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging wordt dan ook finaal ondermijnd door de vaststelling dat u het risico nam om met uw originele paspoort legaal het land te verlaten (CGVS, p. 7). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve ombuigen. U legt de shenasnamehs van uw ouders, uw zus Sh. (...), uw twee kinderen en uw ex-partner neer. Uw identiteit staat echter niet ter discussie. Wat betreft het attest van de Evangelische Kerk te Kuurne en de foto's die u neerlegt over uw verlossingsgebed, dient te worden gesteld dat deze enkel enige bewijswaarde kunnen worden toegekend indien deze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen bij u niet het geval is. Tot slot legt u enkele medische documenten neer. Op het attest van Dr. D. (...) wordt gewag gemaakt van een verwonding aan de linkerarm. Deze verklaring kan niet weerhouden worden als begin van bewijs voor uw vervolgingsfeiten. Dit attest zegt namelijk niets over de oorzaak noch over het moment dat u verwondingen zou hebben opgelopen. Vervolgens legt u een afspraak neer bij Dr. A. (...) op 3 november 2020 en een overzicht van de medicatie die u dient in te nemen. Tot slot wordt in de verklaring van Dr. A. (...) gesteld dat u leidt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSD) met nachtelijke crisissen. Er wordt vermeld dat u verlatingsangst heeft, slaperig bent en paniekaanvallen heeft. Medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten bieden geen zicht op de ware omstandigheden waarin u uw verwondingen of aandoeningen heeft opgelopen. De attesten waaruit blijkt dat u in België psychologisch wordt begeleid laten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom en haar vermeende, hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

Waar de advocate van verzoekster in het verzoekschrift laat uitschijnen dat het op datum van afspraak met verzoekster, op donderdag 16 december (2020) onmogelijk was met haar over de grond van de zaak te spreken wegens haar gebroken voorkomen, het huilen en haar moedeloosheid, stelt dat zij na consult op 18 december bij de psychiater, Dr. Algrain, op 21 december 2020 in de psychiatrische afdeling werd opgenomen en concludeert dat het dus onmogelijk was op de argumenten van verweerder te antwoorden en dat verzoekster later een nota met haar argumenten zal overmaken, stelt de Raad vast dat de advocate op generlei wijze duidt waarom het haar onmogelijk zou zijn op basis van de stukken in het administratief dossier de nodige middelen in het verzoekschrift te ontwikkelen en wijst de Raad erop dat ook na het ontslag van verzoekster uit de psychiatrische afdeling op 18 januari 2021 – zoals blijkt uit de brief van haar psychiater, gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting – tot en met de terechtzitting waarop verzoekster aanwezig was geen nota met argumenten die op de concrete motieven van de bestreden beslissing ingaan wordt bijgebracht. Verzoekster, noch haar advocate argumenteert waarom het voormelde absoluut onmogelijk zou zijn.

Betreffende de bij de aanvullende nota gevoegde kopie van een foto waarop verzoekster lijkt gedoopt te worden en de fotokopie van een doopcertificaat waaruit haar doopsel op 4 juli 2021 blijkt – deze stukken worden in de nota van niet de minste duiding voorzien – oordeelt de Raad dat dergelijke stukken enkel aantonen dat zij in de vermelde geloofsgemeenschap werd gedoopt, doch deze geen weerlegging inhouden van het opportunistisch karakter van haar religieuze activiteiten in België en van de desbetreffende motieven aangehaald in de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT